

AY BİZİ TERK ETMEDEN

ELİF DURU KOÇAL

ⓧ Ⓒ Ⓜ / otukennesriyat

YAYIN NU: 2310

EDEBÎ ESERLER: 1168

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI

SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-934-3

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®

İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: Sinan Terzi

Resimleyen: Yeşim Cam Koçal

Kapak Görseli: Ebru Alpay

Kapak Tasarımı: Damla Acar

Dizgi-Tertip: Damla Acar

Baskı: Çınar Matbaacılık ve Yayın Sanayii Ticaret Ltd Şti
Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han Nu: 34 K: 5
Bağcılar-İstanbul
Tel: (0212) 628 96 00
Sertifika Nu: 45103

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Elif Duru Koçal: 2007 İstanbul doğumludur. İlk yazılarını henüz 10 yaşında Bir Çocuğun Not Defteri ismiyle açtığı blog sayfasında “pembe ejderha” rumuzuyla yazmaya başlamıştır. Bu yazılar, Kültür ve edebiyat dergisi olan *Rengâhenk*’te yayımlanmıştır. 2021 yılında *Bir Bellek Hatası* isimli romanı Karpinus yayınlarından çıkmıştır. Hikâye ve denemeleri çeşitli ulusal edebiyat ve sanat dergilerinde neşredilmiş, birçok ödöl kazanmıştır. 2024 yılında, edebiyat ve sanat dergisi *Baykuş* tarafından Yılın Genç Yazarı ödölüne layık görölmüştür. Eğitime Notre Dame de Sion Fransız Lisesinde devam etmektedir.

İÇİNDEKİLER

PENCERE • 9

VELLİCHOR • 13

KIRIK AYNA • 17

ESKİ EV • 25

KAHVE • 33

JOUSKA • 37

DENİZ Mİ DAHA KARANLIK
YOKSA GÖKYÜZÜ MÜ? • 41

ONLAR GİBİ OLAMAZDIM • 45

AY BİZİ TERK ETMEDEN ÖNCE • 55

KUPA VALESİ • 59

MELODİ • 63

GÜN BATIMI • 71

BİRİNİ GÖRÜYORUM:
PEMBE ELBİSELİ KADIN • 75

BİRİNİ GÖRÜYORUM:
ATKUYRUKLU KADIN • 81

HANGİ YOLUN YOLCULARI? • 87

KAÇ DURAK VAR • 91

PENCERE

Bir büyük pencere, iki sıcak çayla dolu kupa,
iki çikolata parçacıklı kurabiye, bir ahşap
masa, iki tahta sandalye, bir deniz uçsuz bucaksız
ufkuyla pencereden sızan ve iki insan...

Bir sen, bir ben...

Gökyüzü maviliğini kaybederken pembe ve turuncu
tüm göğü boyamaya başlamışken sen karşımda oturmuş
bana gülümsüyorsun, elimde bir defter ve yıpranmış bir
kalem, kafamda arka arkaya dizmeye uğraştığım alakasız
kelimeler ve bana diktiğin ışıldayan gözlerin.

Tüm dünya küçük mutfağımızın etrafında dönüyor.

Biz o ana hapsolmuşuz.

Pencereden gördüğümüz beyaza boyanmış apartmanlar
ve simsiyah pencereler, denize açılan daracık sokaklar, ev-
lerin altına açılmış, pastel renkli tabelalarla süslenmiş o
tatlı dükkânlar hepsi boşlar, bomboşlar.

O anda bu dünyada, bu evrende, bu gerçeklikte ve bu
evde sadece iki kişi var.

Bir sen, bir de ben...

Elin benim elimle birleşiyor ve o anda aklımdaki keli-
meler arka arkaya diziliyor.

Konuşamam ya da anlatamam ama yazabilirim ve yazı-
yorum da...

Tüm sayfa dolana kadar tüm defter bitene, kalemim
yok olana kadar.

Gözlerin gözlerimden ve ellerin ellerimden ayrılana ka-
dar yazdım.

İkimiz de sustuk.

Tüm sayfam dolunca, defterim bitince ve kalemim yok
olunca.

Ellerim ellerinden ve gözlerimde gözlerinden ayrılınca sadece sustuk.

Gece anımızı ele geçirdiğinde, siyah pembe turuncuyu yendiğinde, sen bana arkanı döndüğünde.

Bu evren, bu dünya ve bu an artık bizim değildi.

Sokaklar dolmuş, deniz yok olmuş, yerini şehrin tozlu sokaklarına bırakmıştı.

Gürültü tüm huzuru yok etmiş, sesler birbirine karışmış ve seni de alıp götürmüştü.

Çaylarımız soğumuş, sandalyen de boşalmıştı.

O an ben vardım ve diğerleri vardı.

Hiç tanımadığım, gözlerine bakmadığım ve ellerini tutmadığım diğerleri ve sen de onlardan biriydin.

Gökyüzünde sönük bir ışıkla parlayan milyarlarca değersiz ama ulaşılmaz yıldızdan sadece bir tanesi.

VELLICHOR

“Eski kitaplara karşı hissedilen garip sevgi”

Moda’nın dar ara sokaklarından birinde binaların arasına sıkışmış küçük bir dükkân.

Küçücük, daracık ve kalabalık...

Bir o kadar da köhne.

İçeride benim dışımda kimsecikler yok.

Dükkânın ortasında, çoktan ömrünü doldurmuş bir masanın üstünde çürümeye terk edilmiş sayfalar ve çevresinde kitaplardan örülmüş dört duvar, köşesindeyse sahibinin kendisine ayırdığı hasır bir tabure.

Şimdi bu sahaf kadar boş köşede duruyor.

Ben saatlerdir bu kitap yığınının içinde debelenirken kimseler uğramadı buraya.

Bu devasa sararmış sayfalardan oluşan kitap yığını her kiminse, onlara çalınacağına inanacak kadar bile ... değer vermiyor belli ki. Ama ben veriyorum.

Her kitabı teker teker inceliyor, sayfalarında dolaşıyorum.

Beğendiklerimi yığından ayırıyor, taburenin kenarına bırakıyorum.

Diğerlerini ise herkes gibi kaderine terk ediyorum, çürümeye bırakıyorum ama önce kurtlarından kurtarıyorum onları.

Sayfalarını yavaş yavaş yok eden ve birinden diğerine sıçrayan ilk bakışta hiç de kurdu andırmayan küçük beyaz canlılardan.

Eğer şimdi onları kurtarmazsam zamanla buradaki tüm yığının yok olacağını biliyorum.

Kimse o beyaz canlıların sardığı bir kitabı okumak istemez.

Gerçi birçok insan da kitabın zamanla bu hâle geleceğini bilmez.

Çünkü küçük dükkânları hiç gezmez.

Zaten çoğu insan ıssız sokaklardaki eski dükkânlara terk edilmiş kitapları hiç merak etmez.

İnsanın yaşlanmasına benzer kitapların yok olması.

İlk önce sararırlar, yaprakları kopmaya başlar yavaş yavaş, sonra mürekkepleri akar, yazıları bozulur, yavaş yavaş kurtlar sarar yapraklarının kenarlarını beyaz beyaz, kitaplar yok olur gündün güne ve hepsi de birbirlerine bulaştırırlar bu zehri.

İlk kitap yok olmaya başladıysa diğerleri de olacak demektir.

Biri gelip onları temizlemezse de kendilerini kurtarmazlar bu ölümcül salgından.

O yüzden insan gibidir kitap.

Bizim gibidir.

Kendisi de bilir yok olacağını ama durduramaz.

Kendisi de bilir oradan uzaklaşmazsa hastalanacağını ama uzaklaşamaz biri onu uzaklaştırana kadar.

O yüzden ne zaman buraya gelse insanlar, içlerinde bir huzursuzluk hisseder.

Eski sarı sayfalardan farkları olmadığını görmenin verdiği hüznün kaplar içlerini ama anlayamazlar da nedenini, çünkü onlar da aynı kitaplar gibidir; kendi satırlarını okumayı bilmezler.